

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2003. júl.–aug.

VIII/4. szám

Ára: 175,- Ft

Oslai – kegyesbör

Himnusz ***Szent István királyról***

*Magyar hazánk, te jó anya, – fiad dicsér ma, őt dalold,
zengjen a himnusz dallama – hozzá, ki mindig pártfogolt.*

*Ő néked igaz fényt hozott, – hit fényét adta át neked,
istenes törvényt alkotott – mely üdvösségre elvezet.*

*Mennyei hírnök jelzi már – atyjának, hogy majd jönni fog:
vértanú István földre száll – anyjának szólni jóslatot.*

*Mint libanoni cédrusok, – olyan sudár, mint kisgyerek,
s miként előre mondatott, – a Vértanúról kap nevet.*

*Oktatják híres doktorok, – szent műveltségre nevelők,
s jámbor erkölcsé fölragyog – már zsengén, minden nép előtt.*

*Már életének hajnalán – az üdv ígét hirdeti,
s a magyar nemzet, a pogány – a keresztséget elnyeri.*

*Ragyogva kél az égi fény, – s ki tévely rabja volt, a nép,
elhagyva sűrű éjjelét, – megvallja Krisztus szent hitét.*

*Imádás legyen, tisztelet, – néked, Hármas- Egy Istenünk,
segíts elérnünk mennyeket, – mit szent királyunk kér nekünk.
Amen.*

(„Ahol a napnak fénye kél” dallamára)

(Népszolozsmák, Szt. Ágoston Liturgikus Megújulási Mozgalom, 1990)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Newman-Szunyogh: Krisztusnak Anyja	1
Bruno Astensis: Sarlós Boldogasszony	2
Örvendezni fog az Atya	5
Szent Bernát: Nagyboldogasszony ünnepe	6
Az Ország felajánlása a Magyarok Nagyasszonyának	8
Szeleukiai Szent Vazul: Urunk Színeváltozása	9
Barsi Balázs: Az imádság, mint legalapvetőbb létszükséglet	10
Követlek Jézusom	15
A Minden Népek Asszonya közreműködése	16
Többször megköszönte	16
Mária kegyhelyek	
Osli	17
Havas Boldogasszony	18
Béke Királynője üzeneteiből (2. rész)	19
Nehéz harcot kell harcolnod (Ida Peerdeman)	23
Rózsafüzér	
Tanislav Vlasic: Imádkozatok többször és hosszabban	25

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Havas Boldogasszony – kegykép (Róma)

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Krisztusnak Anyja

Mária minden címének megvan a maga különleges értelme és különleges hatása, melyek sajátos megfontolásra adnak alkalmat. Krisztus nevét illetően emlékezzünk meg arról, „hogy a világ kezdetétől fogva mondatott róla, hogy Ő az emberiség reményét, az Ószövetség minden szentjeinek vágyát és kérését tölti be, hogy Őreá tekintettek mindazok, akik Istent lélekben és igazságban imádták, s Izrael megváltását várták.”

Az Urat a próféták és a zsidó nép Krisztusnak vagy Messiásnak nevezték, mely név Fölkentet jelent. A törvény szerint három nagy szolgálat vagy hivatal volt, melyek által Isten az ő népéhez szólott: papság, királyság és prófétai méltóság. Azokat, akiket e három közül egyre kiválasztást nyertek, szentelt olajjal kenték fel. Ez Isten kegyelmét jelentette, hogy magasztos kötelességeik teljesítésére méltók lehessenek. Az Úrnak mindhárom hivatást a legmagasabb mértékben kellett betöltenie; pap volt, mert fel kellett magát áldoznia a bűnökért a kereszten; próféta, mert Isten szent törvényét kellett nekünk kinyilatkoztatnia; és király, mert mindörökre közöttünk kell uralkodnia – ezért Ő az egyetlen és igaz Krisztus, azaz Fölkent.

Ennek a nagy Messiásnak a várásában élt a kiválasztott zsidó nép évszázadokon át. Tudták, hogy mindent át fog alakítani és megújítani. Jövetelének kérdésével, mely minden lelket megmozgatott, egybekapcsolódott egy másik kérdés is: Ki lesz édesanyja? Kezdetől megmondatott, hogy nem a mennyből fog leszállani, hanem asszonytól születik. Ádám bűnbeesésekor megmondotta az Úr, hogy a kígyó ivadékának feje szétzúzatik. Ki lehetne tehát ebből az elesett nemzedékből ez a kitüntetett asszony? Sokszáz év múlva a próféták kinyilatkoztatták a zsidóknak, hogy a Messiás-Krisztus az ő nemzedékükből és pedig a tizenkét törzs egyikéből fog származni. Ettől kezdve ennek a törzsnek minden asszonya a maga számára remélte a nagy méltóságot, hogy a Messiásnak anyjává lesz. Világosnak tűnt előttük ugyanis, hogy egy ilyen kiváló Fiúnak az édesanyja nagy és boldog lesz. Ezért egyéb okok mellett e miatt is igen nagyra becsülték a zsidók a házasságot. Mivel nem tudtak az Istenfiú csodálatos fogantatásának misztériumáról semmit, azt hitték, hogy a házasságkötés szükséges előfeltétele ennek az anyaságnak.

Ha Mária hasonló lett volna a többi asszonyokhoz, ő is házasságra gondolt volna, hogy így előtte is megnyílják a nagyszerű kilátás, ily magasztos Királlyal ajándékozni meg a világot. Ő azonban sokkal alázatosabb és tisztább volt, semhogy ilyen gondolatokkal foglalkozott volna. Egyetlen kívánsága az volt, hogy Istent a lehető legtökéletesebb módon szolgálja s

ezért választotta magának a szüzességet, mely az általános fölfogásnak a legkevésbé felelt meg. Ő inkább jegyese, mint anyja akart lenni Istennek. Ezért mikor az angyal a nagy hírt vele közölte, először azt kérdezte, hogy szüzességi fogadalmát megtarthatja-e?

Tehát nem olyan módon lett a Messiás anyjává, mint azt a nép jámbor asszonyai évszázadok óta várták. Midőn úgy látszott, hogy az anyaság kegyelmét visszautasítja, vagy a maga számára kizárta teszi, az még nagyobb kegyelem által lett az övé. Ez Erzsébet szavainak teljes értelme: „Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse.” Ezért a jámbor szemlélődés is tizenkét csillagból álló koszorúval díszíti őt, és mi dicsőítjük Istent, Szentlelket, hogy a szüzességet és anyaságot egyszerre engedte meg neki. (Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Kevesen tudják, hogy az Európai Unió kék zászlaján a 12 csillag a Boldogságos Szűz Máriára emlékeztet (Jelenések könyve). A konvertita Paul Levi, az Európa Tanács belga tisztviselője javasolta 1955-ben, amikor felmerült az akkori szabad Európát jelképező zászló iránti igény. A javaslatot az illetékesek elfogadták, annál is inkább, mert a tizenkét apostolra is utalhatnak a csillagok. A spanyolországi Szent Jakab zarándokhely neve – Compostela – szintén a csillagokra utal. (A szerkesztő)

Sarlós Boldogasszony

Bruno Astensis

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet” (Lk 1,39–40). Az Istennel eltelt Szűz a hegyvidékre megy fel, magasabbakat keres. Lelkileg már nem a földön, hanem az égben lakik, s a Szentlélekkel társalog. Siet, fut, semmit sem tesz hanyagul, belép a jámbor házba, igazi, panasz nélkül való családi együttlétet akar látni, s bizonyosságát adja alázatosságának és kedvességének. Nem restell Mária Erzsébethez, Krisztus Jánoshoz, úrnő a szolgálóhoz, az Úr a szolgálóhoz menni. Mi más ez, ha nem az alázatosság példája? „És történt, hogy amint Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, felujjongott méhében a magzat” (Lk 1,41). Mondd kiseded, mondd próféták legnagyobbika, kit nem is nevezhetünk méltán prófétának, mert több vagy prófétánál, miért ujjongasz? Hisz még meg sem születél, s máris jövendölsz, hangjáról megismered az Úr anyját; s mivel viszont üdvözölni nem tudod, azt teszed, amit tudsz. Mily vidáman mennél elébe, ha már megszületté volna, mikor hangja hallatára repeséssel igyekszel elébe menni.

„És Erzsébet eltelt Szentlélekkel. Hangosan felkiáltott: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse!” (Lk 1,41–42) Először a fiú, azután az anya telik el Szentlélekkel. A fiú a méhben elrejtőzve tanít arra, amit az anyának tennie kell. Erzsébet ugyanis nagy felbuzdulásában belső ösztönzésre nemcsak viszont üdvözölte a Szület, hanem fennszóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között” (Lk 1,42). Ugyanezt mondta az angyal is. Mindenki áldja azt, aki minden áldásra méltó. „És áldott a te méhednek gyümölcse” (u.o.). Áldott a fa, áldott a fa gyümölcse is. Áldott a Jesze gyökeréből való Szűz, áldott a virág is, mely ily gyökérből nő. Áldott az ilyen anya, áldott az ilyen fiú. „De hogyan történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?” (Lk 1,43) Sem szentség, sem vallásosság, sem nemesség nem elég arra, hogy ekkora megtisztelésre, ekkora boldogságra méltó legyek. Nekem kellett volna inkább hozzád mennem, de a te és fiad alázatossága készítetett, hogy hozzám jöjj. „Mert íme, amint fülemben felhangzott köszöntésed szava, felujjongott a magzat méhemben” (Lk 1,44). Jövedeledkor, mondja, nem egyedül üdvözöllek, hanem fiam is örvendve üdvözöl, s örömeiben azt teszi, amit szóval még nem tud kifejezni. „És boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amiket mondott neked az Úr” (Lk 1,45). Mit mondott volna neki az Úr, ha nem azokat, amiket az angyal: „Íme, méhedben fogansz és fiút szülsz és Jézusnak fogod nevezni” (Lk 1,31). És kevéssel később: „A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnýékoz téged” (Lk 1,35).

És erre Mária azt felelte: „Magasztalja az én lelkem az Urat” (Lk 1,46). A lelkem, eszem, erőm, minden értelmem, lelkiismeretem áldja az Urat, dicsérje, áldja és hirdesse. Az is magasztalja az Urat, akinek a jóságában az Urat kell magasztalni és dicsérni. Így dicsérjük ugyanis a tanítványokban a mestert, műveiben a művészt. „És szívem ujjong megváltó Istenemben” (Lk 1,47). Most lelkem az Urat magasztalja, majd nagyszerűségét hirdeti minden népnek, amelyről írva van: „Az egeknél fenségesebb, Urunk, a te dicsőséged” (Zsolt 8,2), amelyben mindig örvendezett, amelyet mindig szeretett, amelyhez teljes bensejével ragaszkodott, amelynek szolgálatára mindennél erősebben elkötelezte magát. Ezért méltán mondja: „Mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát” (Lk 1,48). Ránézett és le nem nézte. De kire néz rá az Isten, ha nem az alázatosra, békésre, beszédeinek tisztelőjére? „Íme mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék” (u.o.). Igaz jóslat ez, amelyet az Igazság anyja önmagáról jóslt. Ettől kezdve nem volt nemzedék, amely nem hirdette volna az ő boldogságát. Hisz az Egyház mindig hirdeti az ő boldogságát, s az Egyházban benne foglaltatnak az összes nem-

zedékek. „Mert nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas” (Lk 1,49). Nemcsak hatalmas, hanem mindenható. Valóban nagy dolgot, olyan nagy dolgot, aminőt senki mással nem cselekedett, és nem is fog cselekedni. Belőle vette a testét, s az ég és föld Úrnőjévé tette. Valóban nagy dolgok ezek. „Kinek szent az ő neve” (u.o.). Maga hatalmas, neve pedig szent, amelyet hiába senki sem vehet ajkára; ebben keresztelkedünk meg, ebben bérnalkozunk, üdvözülünk, erről hívnak bennünket keresztényeknek. „És irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik” (Lk 1,50). Az ő irgalma ugyanis nem egy nemzedéknek szól. Nemcsak a zsidók Istene, hanem nemzedékről nemzedékre terjed tisztelete, és mindenkinek segítségére siet, aki csak tiszteli őt. „Hatalmas dolgokat művelt karja erejével” (Lk 1,51). A múltat a jövő érdekében használja fel. Hatalmas dolgokat művelt ugyanis az Úr karja erejével, mikor az ördögöt legyőzte, a poklot kiüresítette, s a szentek lelkét az égbe magával vitte. „Szétszórta a gondolataiban kevélykedőket” (u.o.). A szívük terveiben kevélykedő zsidókat szétszórta az Úr az egész világon, és minden népnek alárendelte, amint a zsoltáros mondja: „Hatalmaddal szórd szerte szét és alázd meg őket, Uram, ki oltalmazóm vagy nékem!” (Zsolt 58,12) Erről mondja a következőket is: „Hatalmasokat levetett a trónról, és kicsinyeket felemelt” (Lk 1,52), azaz a zsidóknak megígért dicsőségre a pogányokat emelte. Az Úr ugyanis mindig azt mondja: „Mindaz, aki magát felmagasztalja, megaláztatik és aki magát megalázza, felmagasztaltatik” (Lk 18,14). „Éhezőket betöltött jókkal és üresen bocsátott el gazdagokat” (Lk 1,53) Éhezők voltak a pogányok, akik nem ízlelték az égi parancsok édességét. Gazdagok a zsidók, akik bővelkedtek a törvény és próféták gazdagságában. A pogányokat megtöltötte lelki javakkal, a zsidókat pedig hagyta elmenni üresen, lelki értelem tekintetében vakon. Ide illenek azok a szavak is, amelyeket máshol mond az Úr: „Boldogok, akik éheznek és szomjuhozzák az igazságot, mert ők kielégítést nyernek” (Mt 5,6.); és „jaj nektek, gazdagok! Mert megkaptátok vigasztalásokat” (Lk 6,24). „Felkarolta Izraelt, az ő szolgáját, megemlékezve irgalmasságáról, amint megmondta atyáinknak, Ábrahámnak és ivadékaiknak mindörökre” (Lk 1,54–55). Ezt mondja ugyanis a zsoltárban: „Örökké gondol szövetségére, ezernyi nemzedéknek adott ígéjére; arra, amit Ábrahámmal megkötött, amire Izsáknak megesküdött” (Zsolt 104,8–9). Megemlékezett ugyanis irgalmasságáról, amiről atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak beszélt. „Felkarolta Izraelt, az ő szolgáját.” Felkarolta, barátságába fogadta és bevezette az atyáknak megígért örökségbe.

„És Mária nála maradt mintegy három hónapig, azután hazatért” (Lk 1,56). Illett együtt maradniuk, hogy az alatt a rövid idő alatt Mária

Erzsébetet, Jézus pedig Jánost tanítsa. Elgondolhatjuk, hogy Zakariás és Erzsébet mennyit sírt, mikor Szűz Mária, a világ öröme, a tenger csillaga innen hazatért hajlékába. Sőt János is, bár még anyja méhe zárva tartotta, hogy fájlalta eltávozását, mikor annyira ujjongott megérkezésekor.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Örvendezni fog az Atya

Gobbi atya

Hogyha Szeplőtelen Szívem kertjében maradtok, az én tulajdonomná váltok... Nem kell többé félnetek sem a Sátántól sem a világtól, sem saját természetetek törékenységetől.

Kétségtelen, hogy érezni fogjátok a csábítást és a kísértést, melyet az Úr megenged próbatételként, és hogy gyengeségtok mértékéül szolgáljon, de én megvédelek benneteket a gonosz lélektől, aki nem tud azoknak ártani, akik az én tulajdonomban vannak.

Ott szeretettel gondozlak, míg olyan kertté nem alakítalak benneteket, amelyben úgy tükröződhet vissza a Szentháromság isteni fénye, miként az enyémben.

Anyai gonddal nevellek. Saját kezemmel gyomlállok ki belőletek mindent, ami bármely módon visszatetszhet az Úrnak. A Lélek, aki engem körülvesz, olyan mint a tűz. Mindent feléget bennetok, árnyéka sem maradhat semminek, ami elhomályosítaná azt a szépséget, amilyenné Édesanyátok szeretne tenni titeket. Szeretnék Isten számára tisztává, áttetszővé tenni benneteket.

Ezután megerősítem erényeiteket: a hitet, a reményt és a szeretetet. Ezek olyanok, mint a gyökerek, tőlük függ növekedésetek minden lehetősége. Ezek köré díszítésül olyan erényeket ajándékozok, amelyek segítségével Édesanyátok szépsége kibontakozott Isten előtt. Lassanként kinyíltok Isten világosságára, és én egyre többször meghintelek benneteket illatos balzsamommal: az alázattal, a bizalommal és a ráhagyatkozással.

Az én kertemben növekedtek, mint a virágok, amelyeket én gondozok, hogy megkapjátok Édesanyátok szépségét és illatát.

A mennyország angyalai és szentjei társaságában, a tisztuló lelkek imádságával együtt mindennap megjelenek Isten trónja előtt, hogy egyre nagyobb csokrot ajánljak fel Neki kertem virágaiból. Hogyha ilyenné váltok, akkor az egész Egyház az én kertemmé alakul, amelyben örömmel tükröződik vissza a Szentháromság.

Örvendezni fog az Atya, látván, hogy kertemben megvalósult teremtetésnek terve. Köztetek fog lakozni a Fiú, miután elérkezett hozzátok az Atya

országa. Maga a Szentlélek lesz az élet az Isten dicsőségére újra felajánlott világban. Ez lesz Szeplőtelen Szívem diadala.” (1977. augusztus 6.)

Nagyboldogasszony ünnepe

Szent Bernát

A dicsőséges Szűz ma felmenvén a mennyekbe, minden bizonnyal nagy mértékben növelte az égi lakók örömét. Hiszen ő az, akinek üdvözlő szavára azok is örömben törtek ki, kik még meg sem születtek (Lk 1,41). Ha pedig a még meg sem született kised lelke is áttüzesedett, mikor Mária szavát hallotta, gondolhatjuk, milyen volt az égiek ujjongása, mikor szavát hallhatták, arcát láthatták és boldog jelenlétében gyönyörködhetek. Számunkra pedig, kedveseim, az ünneplésnek minő alkalma, az örvendezésnek mily oka, az örömöknek micsoda tárháza az ő menybemenetele! Mária jelenlététől megvilágosodik az egész világ, annyira, hogy még az égi haza is fényesebb a szűzi lámpás sugárzó fényében. Méltán hangzik hát az égben a hálaadás és dicsőítés hangja. De nekünk inkább sírni, mint örvendezni van okunk. Amennyire ujjong ugyanis jelenlétén az ég, nemde természetes, hogy annyira szomorkodjék távollétén a mi földi világunk. Mégis ne panaszkodjunk, hisz ez nekünk se maradandó városunk, hanem azt keressük, ahová az áldott Mária megérkezett. Ha ide bejegyzett polgárok vagyunk, e számkivetésben, Babylon vizei mellől is joggal emlékezhetünk rá, joggal vehetünk részt örömeiben, különösen abban, amely oly viharosan tör ma ki az égi lakókban, hogy még mi is érezzük cseppjeit a földön.

Megelőzött minket királynénk, megelőzött, s oly dicsőséggel vétetett fel, hogy bizalommal követhetjük Nagyasszonyunkat, mondván: „Vonz engem magad után, siessünk keneteid illata után” (Én 1,3). Ügyvédöt küldtünk vándorlásunkból magunk előtt, hogy ő, a bíró anyja, az irgalmasság anyja, hathatós kérésével intezze el a mi üdvösségünk ügyét.

Földünk legdrágább kincsét küldte ma az égbe, hogy a barátság szerencsés szövetségében kapcsolódjon az emberi az istenivel, a földi az égivel, az alsóbb a legmagasabbal. Felszáll az égbe a föld legfinomabb gyümölcse, onnan a legjobb ajándékok, tökéletes adományok szállnak le a földre. Az égbe szálló boldog Szűz maga is ad ajándékokat az embereknek. Miért ne adna? Hiszen sem a lehetősége nem hiányozhatik, sem az akarata. Az egek királynéja ő, s irgalmas; mi több: Isten egyszülött fiának anyja. Semmi sem tudja ennél jobban hatalmának vagy kegyességének nagyságát megmagyarázni. Hacsak nem tételezzük fel, hogy az Isten Fia nem tiszteli anyját, vagy nem

kételkedünk abban, hogy Mária keblét egészen átjárta a szeretet; azt a keblét, amely alatt kilenc hónapig pihent maga a szeretet, amely Istentől van.

Ezeket magunk miatt mondtam, testvérek, mert tudom, hogy a jelen nyomorúságban nehéz megtalálni a tökéletes szeretetet. Ha tehát nem is beszélek a jótéteményekről, amelyekben megdicsőülése révén részesülünk, ha szeretjük, mégis örvendezünk csupán a miatt, hogy a Fiához megy. Vele együtt örvendünk, hacsak nem vagyunk hálátlanok a kegyelem hozójával szemben. Az fogadja ma a szent városba beléptekor, akit előbb ő fogadott be, mikor e világra jött. Gondolhatod, micsoda hódolattal és ujjongással történik ez a fogadás. A földön nem volt méltóbb hely az Isten fia befogadására a Szűz méhének templománál; az égben nincs méltóbb hely a királyi széknél, amelyre ma felmagasztalja Máriát Mária Fia. Csodálatosan szerencsés mindkét fogadtatás; mindkettő megfoghatatlan, emberi ésszel ki nem gondolható. Miért olvassák ma Krisztus egyházaiban azt az evangéliumi részt, amelynek az az értelme, hogy az asszonyok között áldott asszony befogadta az Üdvözítőt? Azt hiszem azért, hogy ünnepeltünk tisztelete emelkedjék e befogadás révén, sőt a megtestesülés felfoghatatlan dicsősége fényében maga is megfoghatatlan fényben ragyogjon. Ki tudná vajon megmagyarázni, mégha az emberek és angyalok nyelvén szólna is, hogy lett a Szentlélek közreműködésével, a Magasságbeli erejének beárnyékolásával testté az Isten Igéje, aki által mindenek lettek, ki magyarázza meg, hogy a fenség Ura, akit nem fogadhat be a teremtett mindenség, hogy zárta magát a szűzi méhbe és lett ember.

De ki tudja azt is elképzelni, mily dicsőségesen vonult be ma a világ királynője, s a tisztelet micsoda érzésével ment eléje az égi légiók egész sokasága; gyönyörű énekszóval vezették a dicsőség trónusára, s Fia örvendező, derűs arccal, boldog öleléssel vonta magához és magasztalta fel minden teremtmények felett oly megtiszteléssel, amelyre csak ő volt méltó, s azzal a dicsőséggel, amely Fiához illett. Szűzi ajakkal adott boldog csókok, amelyeknek úgy örült a szűzi édesanya! Mikor felment a dicsőség trónusára, boldogan énekelte lakodalmi himnuszát: „Csókoljon engem szája csókjával” (Én 1,1). Krisztus származását és Mária felvételét ki tudná megmagyarázni? Amennyivel több kegyelmet nyert másoknál a földön, annál több különleges dicsőség lett osztályrésze az égben. Ha szem nem látta, fül nem hallotta, az ember szíve fel nem fogta, mit készített az Úr azoknak, akik őt szeretik: ki tudná azt elmondani, mit készített szülőjének, annak, aki őt mindenkinél jobban szerette. Szerencsés, százszor szerencsés Mária, mivel befogadta a Megváltót, s mivel a Megváltó befogadta őt. Csodálatra méltó a Szűzanya méltósága, csodálatra méltó e méltóság kinyilvánítása. (Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Az Ország felajánlása a Magyarok Nagyasszonyának

Emlékezzél meg, Istennek dicsőséges Anyja, Magyarok Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária, emlékezzél meg örökségedről, amelyet hű szolgád, első királyunk és apostolunk, Szent István neked felajánlott és végrendeletében reád hagyott.

Tekints kegyes arccal országodra; légy szószólónk és közbenjárónk Szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál. Hozzád kiáltottak őseink, és minden ínségükből kiszabadultak, áldott Nagyasszonyunk! Ez a remény éltet most is, ez a bizalom indít, hogy oltalmadban keressünk menedéket mi, a Te néped, örökséged és nyájad, akik különös pártfogásodért hazánkat Szűz Mária országának hívjuk és valljuk.

Kérünk, fogadd el tőlünk, hogy – Szent István király példáját követve – most tiszta szívvel kapcsolódjunk be, önmagunkkal és szereteteinkkel, ebbe a felajánlásba.

Kérünk, hogy továbbra is oltalmazz és védjél meg minket hatalmas pártfogósoddal minden testi-lelki bajtól.

Hazánk főpásztorainak és papjainak nyerj isteni segítő kegyelmet küldetésük teljesítéséhez; híveidnek pedig az élő hit cselekedeteiben és gyümölcseiben buzgó szívet.

Könyörgünk, Nagyasszonyunk, hazánk vezetőiért, hogy a Szentlélek ajándékai által megvilágosítva védelmezzék az igazságot, és a közjó előmozdításán őszinte igyekezettel fáradozzanak.

Könyörgünk, Nagyasszonyunk, egész nemzetünkért. Vezesd kegyességgel, tartsd meg Isten szeretetében és félelmében. Nyerj a bűnbánóknak bocsánatot, az igazaknak állhatatosságot, a fiataloknak tisztaságot, a házastársaknak hűséget, a szegényeknek pártfogást, a szomorúaknak vigasztalást, a meghalt híveknek pedig örök nyugodalmat.

Légy minden ügyünkben szószólónk szent Fiadnál, hogy az ő akarata szerint rendezzük életünket. Fogadd kegyesen kérésünket, hogy közbenjárásoddal megsegítve, a jelen élet küzdelmei után az örökkévaló boldogságra juthassunk, Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Igyekezünk követni Szentatyánk, II. János Pál pápa példáját, és ajánljuk fel magunkat a Szűzanyának – kis lépésekben – rendszeresen elmondva pl. a Szentatya lelövése pillanatait ábrázoló szentkép hátán található imát. (A szerkesztő)

Urunk színeváltozása

Szeleukiai Szent Vazul

Amint a nap első sugara a földre ér, eltakarja a csillagok sorait, elhomályosítja a hold fényét tündöklő ragyogásával. Véget vet az éjszakának fénye, elúzi a sötétet. Leveti a mindenség fekete köntösét s a fény puha palástjába öltözteti, tele szórja a föld színét tarka virágokkal, bíbor színrel aranyozza a tenger vizét. Ilyen hatalmas ereje van a napnak, még sem hasonlítható össze a legfőbb Fény ragyogásával, mert felhő eltakarja, fák lombja nem engedi át sugarait és még az éjszaka is teremtője törvénye értelmében egyenlőképpen osztozik vele az időn. Az ember élete munka és küzdelemben telik el, a világ alkotója a nappalt munkára rendelte; éjszaka a fáradt ember elpihen, tagjai nem dolgoznak, az emberi természetnek ünnepi nyugalma ez, melyben erőit fölfrissítheti. Nagy és tündöklő a nap fénye, de csak emberi méreteinknek. Nem ilyen az Úr fényessége. Nem szabad ugyanis összehasonlítani a Teremtőt a teremtménnyel. Nem is ebből a szempontból értékeljük a nap sugaraival; ez a Fény az ember számára félelmetes, az angyalok számára megközelíthetetlen. Ebbe a fénybe öltözve győzelmi jelvényét hozva érkezik az égből, mikor majd újra eljön látható alakban győztes hadvezér öltözetében. Így olvassuk a prófétánál is: „Miért vörös hát a te ruházatod?” (Iz 63,2) A küzdelem vére festette meg a harcok ruházatát. Isten sokféle módon viheti végbe akarátát. Szegényes, egyszerű alakot is ölthet. Ember alakban járt a Paradicsomban és szólt az ott rejtőzködő összüzlőkhöz; máskor felhő takarta el, mikor emberekhez szólt. A világ végén azonban emberségének ünnepi ragyogását felöltve jön és ellenségeinek bizonyságául hozza fel születését, a jászolt, a pólyákat, a körülmetélést, tisztulását, ezenfelül keresztyét, szenvedését és halálát. Ilyen volt, miután felvette az emberi testet, a megvetett köntöst, mikor a emberek látták. De mikor újra eljön, más lesz a külseje, nem megvetett, hanem félelmetesen tündöklő.

Boldog szemek, melyek Krisztust jegyes ruhájában látták. Boldog szemek, melyek az ítélet félelmetes napját boldogan szemlélték. Ami előtt mások félelemmel eltelve állnak, ti örömtől csorduló lélekkel csodáltátok. Mekkora erőre van a szemnek szüksége, hogy el tudja viselni az ítélet félelmetes napját, mikor a föld megrendül, mikor az angyalok az emberekkel együtt nem tudják elviselni a félelmes pillanatot? Megindulnak az ég erői, mikor a király közeledik, eltűnik az ég, megjelennek az angyali erők sorai tündöklő fényességben ezernyi ezren és tízezerszer százezren; az Úr látható

alakban eljön vakító ragyogásba öltözötten. Ki méltó arra, hogy e csodás látvány szemlélője lehessen? Ki tud uralkodni félelmén? Ha gyakori villámlás fényét nem tudjuk elviselni és a nap sugarai is elvakítanak bennünket, mit szólunk majd akkor, mikor feltűnik Annak elviselhetetlen fényessége, aki a villámokat szórja. Mikor a harsonák szózata fölébreszti a sírok lakóit, mikor a sírok foglyai előjönnek, mikor minden szándékunkról, tettünkéről, gondolatunkról ítéletet mondanak. Mikor az emberiség két részre válik. Egyrésztük az ítélező Krisztussal lesz, más részük a lelkek gonosz elrablójával. Élők és előbb elhaltak együtt lesznek. Mindenki egy közös hívó szóra siet, az elhaltak együtt mennek azokkal, akiket az ítélet életben talált, amint Szent Pál mondja: „Akik élünk és megmaradunk az Úr eljöveteléig, nem előzzük meg azokat, akik elaludtak” (1 Tessz 4,14); a halottakat nem akadályozza sírjuk. A Bíró ítéletét félelemmel várják mindnyájan, mert nem tudják, azt hallják-e: Jöjjetek Atyám áldottai vagy: távozzatok tőlem az örök tűzre, mely az ördögnek készített és az ő angyalinak (Mt 25,34,41).

Ennek a látványnak előízét adta színeváltozásakor az Úr apostolainak. Tartsuk szem előtt azt a nagy félelmet! Sietve változzunk meg, sáfárkodjunk okosan jócselekedeteinkkel! Gondoljunk az ítéletre, hogy ne kerüljünk kárhozatra az eltaszított sátánnal, hanem a minket szerető Krisztussal az ég lakói lehessünk, mint „Isten örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei” (Róm 8,17), akinek dicsőség, tisztelet és imádás a mindenség kútfejével az Atyával, az éltető és egylényegű Szentlélekkel együtt most és örök időkre.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Az imádság, mint legalapvetőbb létszükséglet

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

Aki próbál komolyan leszámolni apró háziisteneivel, aki engedi, hogy a Lélek befelé sodorja, hamar felfedezik saját soha nem sejtett nyomorúságát és hangos kiáltásban tör ki. Valóban a mélységekből kiált az Úr felé. Ilyenkor életünkben úgy mutatkozik az imádság, mint legalapvetőbb létszükséglet, és ebben is érezni fogjuk, hogy minden vágy mélyén eddig is az Isten utáni vágy mozgolódott bennünk. Most ez a vágy felfakad. A vágnak, illetve a vágy által keltett rémült hiányérzetnek a kiáltása az imádság.

André Louf egyik könyvében találtam az imádságról ezt a felejthetetlen leírást:

„Amíg a zsákutcában tartózkodunk, szorongást, bizonytalanságot, sőt még reménytelenséget is tapasztalunk. Hol is vagyunk? Ki jön, hogy kiségiítsen minket? Spontán módon szakad fel a segélykiáltás: A mélységekből kiáltok hozzád, ó, Uram! (Zsolt 129,1). És így, a legtermészetesebb módon az imádság legősibb és legalapvetőbb formája jön az ajkunkra: a kiáltás. Úgy érzem, el kell kiáltanom nyomorúságomat... Nem lenne jobb nem engedni ennek a késztetésnek, hiszen ez gyöngeségnek látszik? Ellenkezőleg! Éppen ez a legfontosabb pillanat, amikor imádkozva kiáltásban merem kifejezni nyomorúságomat Isten előtt.

A kiáltás mélységesen emberi tevékenység. Ez volt az első tevékenységünk, amikor a világra jöttünk. Tüdőnk még zárt volt és a minket körülvevő levegővel való első érintkezésre, alighogy elhagytuk anyánk méhét, a megfulladás veszélyeztette életünket. Ekkor kiáltottunk, találtuk fel a kiáltást. Életbevágóan fontos volt ez a kiáltás, mert ez mentett meg bennünket az életnek. Mert midőn rémületünket kiáltottuk világgá, megnyitottuk tüdőnket, hogy beléhatolhasson a levegő. Kezdetünk kiáltása volt ez, első kiáltásunk – egy bizonyos iskola szerint primordialis kiáltás –, mely megmentett minket a haláltól és életet adott nekünk.

Ennek az első kiáltásnak az emléke bevésődött pszichénkbe és testiünkbe. Mindörökre megjelölt bennünket. Mindannyiszor, ahányszor hasonló nehéz helyzetben vagyunk, ennek a kiáltásnak a visszhangja jön a felszínre. Nagy megkönnyebbülés, hogy ki tudjuk kiáltani nyomorúságunkat és néha ez az első lépés a gyógyulás felé.

Kiáltásban, kiáltva születünk meg. Élni is kiáltva tudunk, bár gyakran nem tudatos módon. Jézus nagyot kiáltva halt meg (Lk 23,46). Atyja színe előtt kiáltotta el halálos fájalmát, de szeretetét és ráhagyatkozását is: A te kezedbe ajánlom az én lelkemet (Lk 23,46). Halála szorongó és bizalomteljes kiáltás volt, vagyis igazi imádság. Egyben pünkösöd is volt az, amit Szent János érzékeltet, aki ezt a kifejezést – kilehelte lelkét – kettős értelemben használja. Jézus kiadta utolsó leheletét, és ugyanakkor átadta a Szentlelket az ő tanítványainak. Jézus utolsó kiáltása lett minden imádság forrása.

(Valóban, hiszen nem szabadna arra merészkednünk, hogy imádkozunk és hogy kitartunk az imában, ha nem hinnénk, hogy a Szentlélek lakik bennünk, aki Isten vágya bennünk és így az ima princípiuma, fenntartója, de beteljesülése is, hiszen végül is egyvalamit kér a keresztyény, a Szentlelket, az Isten életében való részesedést (Lk 11,13. a ford. megjegyzése).

A kiáltás nem egyszerűen egy rettenetes helyzet hangos konstatálása; mindig valakihez szól. És ez minden ima lényeges eleme. Ha valakihez fordulok, ténylegesen kilépek önmagamból, hogy valaki máshoz szóljak

kéréssel. Ez a kilépés nem is olyan egyszerű, mint első látásra látszik, főleg ha nagyon le vagyunk foglalva az imával. Csak egy sürgető helyzet kényszerít, hogy előbújva csigaházunkból valaki máshoz forduljunk kérésünkkel.

Nem mindig történik így, amikor imádkozunk. Néha nagyon is elfogalhat egy Istenre vonatkozó ige, épületes gondolat vagy eszme. Érzelmeket indíthatok fel, jó elhatározásokat tehetek és a szentség útjára vonatkozó terveket kovácsolhatok, vagy mások szolgálatára kötelezhetem el magamat. És így aztán ismét csak újra önmagammal, érzelmeimmel, elhatározásaimmal vagyok elfoglalva. Csak egy kiáltás képes megnyitni engem. Ez az igazán fontos lépés a jó irányba. Még akkor is, ha az Atya, akihez fordulok, úgy látszik, távol van. Még ha egy bizonyos ideig sötétben tapogatózom, akkor is tudom, hogy hallgat engem, és bízom benne, hogy meg fog hallgatni. Nincs szükségem arra, hogy lássam őt. Elég az, hogy kiáltásom eljut hozzá. Egy bizonyos értelemben nem vagyok már magamba roskadva, sem saját tapasztalatomra hagyatva. Bár még homályba burkoltan, most már rá vagyok hangolva, készséges vagyok irányába, kegyelmére (au gré de sa grace).

Létem legmélyén én magam vagyok ez a kiáltás, mely gyógyulást kér és egyben ez az a kiáltás, mely által meg fogok gyógyulni. Kiáltó kérésben sok egyéb kiáltás sűrűsödik egybe. Benne van első kiáltásom, születésem kiáltása; benne van vétkeim és tehetetlenségem kiáltása, mint ahogy benne vannak Jóbnak és a zsoltóárosnak hangos kiáltásai is; és végül benne van a kereszten függő Jézus szorongással és bizalommal teli kiáltása.

Ezeken a kiáltásokon keresztül behatolok a bennem levő legalapvetőbb kiáltás titkába, amelyet addig még sohasem tudtam meghallani – a Szentlélek kiáltásába; Abba! Atya! Szent Pál kifejezetten állítja azt, hogy szívem legmélyén Isten Lelke, aki Jézus Lelke is, állandóan kiáltja: »Abba-Atya!« (Gal 4,6). A Szentléleknek ez a kiáltása lassan az én kiáltásom lesz. Ez annak a bizonyítéka, hogy valóban Isten fia vagyok, jogom van ezt a kiáltást a magamévá tenni. Megadatott nekünk, hogy a Fiúval mondhassuk: »Abba, Atya!«, bizonyos mértékig Isten szívében, a Szentháromság három Személyén belül. Nemde éppen abban áll az imádság, hogy engediünk a »kísértésnek«, egyesülnünk a Lélekkel és hagyjuk sóhajtásait felfakadni magunkban? Boldog, aki felfogott ebből bizonyos visszhangokat, és azt saját imájává tette.”

(André Louf: Au gré de sa grâce)

Valóban Jézus megkísértett állapotának imája a „hangos kiáltás” (Zsid 5,7), mely a szorongás és az abszolút Istenre hagyatkozás egzisztenciális

mélységekből fakadó kifejezése. Számára a pusztta a megkísértés helye, vagyis a szorongás és a végtelen bizalom, az Atyára való hagyatkozás állapota. Számunkra is, akik kijöttünk vele a pusztába, az elveszett állapotunk miatti rémület és ugyanakkor bizalom helye, ideje ez a lelki gyakorlat, amely egyetlen belső kiáltássá válik. Az ilyen őszinte kiáltást az egész Biblia tanúsága szerint meghallgatja Isten. Emlékezzünk csak arra a jelenetre, amikor az Ábrahám házából kiűzött Hágár, miután elfogyott a tömlő víz, kisfiát ledobta egy bokor alá, ő maga továbbment és egy nyílvösvényre leült vele szemben s várta a gyermek halálát! A kisfiú kiáltott artikulálatlan, beszélni nem tudó csecsemő kiáltással és Isten meghallgatta (Ter 21,17).

Jézus is kiáltott a kereszten, és Isten meghallgatta. Nem úgy, hogy megmentette volna a haláltól, hanem hogy feltámasztotta dicsőségben. Ez a krisztusi kiáltás különösen megrendítő a Márk-evangéliumban.

Márk a római híveknek írta evangéliumát akkor, amikor már elkezdődtek a véres üldözések. Az ég rendkívül sötét és fenyegető volt. A kicsi keresztény gyülekezettel szemben beindult a hatalmas császári birodalom üldözési mechanizmusa. A pár hónap vagy év távlatában Jézust visszaváró kicsi nyáj reménykedését rettenetesen próbára tette az Úr. Sehonnét nem érkezett vigasztalás és ebben a vigasztalanul koromfekete éjszakában Márk evangélista éppen azzal gyújtott ragyogó világosságot a hit számára, hogy a római hívek lelki éjszakájának tapasztalatában írta le Jézus halálát:

„Az arra menők káromolták... A főpapok és írástudók szinték kigúnyolták... gyalázták azok is, akiket vele együtt fölfeszítettek.

Hat óra tájban az egész földre sötétség borul, egészen kilenc óráig. Kilenc órakor Jézus hangosan felkiáltott: Eloi, Eloi, lamma szbaktáni? Ez annyit jelent: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Az ott állók közül néhányan hallották, és megjegyezték: Illést hívja. Valaki odafutott, s ecetbe mártott szivacsot nádszálra tűzve inni adott neki: Hadd lássuk – mondta –, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa? Jézus hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét” (Mk 15,29–37).

Tehát Jézus egyetlen értelmes mondatot sem mond a zsolttár szavain kívül, ebbe sűríti a szeretet önkívületig feszített örült szenvedését, amelyet soha-soha meg nem ismerünk, mert fel sem tudjuk fogni, mibe kerültünk mi Jézusnak. Márk leírásában nem szól Anyjához és a szeretett tanítványhoz, nem szól a jobb latorhoz sem, hanem ezen keserű és egyetlen értelmes mondat után „hangos kiáltással” – vagyis artikulálatlan ordítással – kileheli lelkét.

A halálra üldözött római krisztushívőknek, akik tudják, hogy Jézus feltámadt és az Atya jobbján ül, éppen ez a vigasztalás forrása. Minden emberi reménytelenségen túl Isten meghallgatta az ő Egyszülöttjét, aki hozzá kiáltott, és ezért bizannyal meg fogja hallgatni a vértanúk kiáltását is, „akiket az Isten szaváért és tanúságtételükért öltek meg, (kiknek lelkei a mennyei oltár alól) teljes erejükből kiáltoztak: Uram, te szent és igaz, meddig vársz ítéletteddel? Mikor állsz bosszút a vérünkért a föld lakóin? Mindannyian fehér ruhát kaptak, azzal, hogy egy kis ideig legyenek még türelemmel, míg teljessé nem lesz társaik és testvéreik száma, akiket szintén megölnék, akárcsak őket” (Jel 6,9–11).

Azért az Úr szenvedésének ünneplését a szent misztériumokban ezzel a zsoltárverssel foglaljuk össze: „kiáltottam és meghallgatott engem” (Zsolt 119,1). Már magában a legvégső helyzetben, ahonnét felfakad ez a kiáltás, abszolút bizonyosság születik, ezért adjuk a halálba induló Krisztusnak az ajkára és a halál földi jelképébe, az alvásba induló keresztényeknek az ajkára a következő zsoltárverset: „Így hát békességben alszom és megnyugszom, mert ha magam vagyok is, Te megtartasz, Uram, reménységben” (Zsolt 4,9).

Ha máskor nem, hát a lelkigyakorlat idején a megrendültség ezen állapotában tényleg szívünk legmélyére szálluk le, vagy inkább zuhanunk, ahol olyan mélyen vagyunk, elveszettségünk olyan szakadékába, hogy szüntelen annak a bizalomnak biztos talaján pihenhetünk meg, amely már nem csal meg.

*„A pokol első, második,
harmadik, negyedik köre,
majd az ötödik, hatodik
és végül is a legutolsó.
Itthon vagyok.
Engedd, hogy lepihenjek
és meggömbülve elaludjak végre,
hiszen itt is jelen vagy.” (Pilinszky)*

És itt a zuhanás kábulatából hirtelen felocsúdva ősi vad állataink, ösztöneink mint szelíd bárányok vesznek körül, és mi is, mint Jézus „vadállatokkal” vagyunk együtt, mint Ádám a paradicsomban és már nem is félünk tőlük, hanem a zsoltárossal énekeljük: „az éj akár a nappal” (Zsolt 138,11) és a Leviatán és a hasonló szörnyek nem azért vannak, hogy minket felfaljanak, hanem hogy játszadozva a végtelen széles tengerben, annak hatalmas méreteit mutassák (vö Zsolt 103,25).

Követlek, Jézusom!

Jézus szegény volt –, nekem megvan mindenem.

Jézus alázatos volt –, én gőgös vagyok.

Jézus szelíd volt –, én haragos vagyok.

Jézus türelmes volt –, én nem akarok szenvedni.

Jézus mindent megbocsátott –, én mindent megbosszulok.

Jézus engedelmeskedett –, és én parancsolni akarok.

Jézust gyűlölték –, én azt akarom, hogy szeressenek.

Jézust megvetették –, én azt akarom, hogy tiszteljenek.

Jézus magába vonult –, én mindig tündökölni akarok.

Jézus szenvedés árán jutott a mennybe –, én meg a világot keresve akarok üdvözülni.

Igazságos dolog lenne, hogy a szolgálával különben bánjanak, mint urával?

Uram, adj nekem éberséget, amelyet nem terel el Tőled semmiféle kíváncsiság, adj igazlelkűséget, amelyet nem alacsonyít le semmiféle méltatlan indulat, amelyet nem vezet félre semmiféle megpróbáltatás, adj szabadságot, amelyet semmiféle gonoszság nem győz le. Adj tiszta értelmet, hogy egyre jobban megismerhesselek, szorgosságot, hogy a lankadás hatalmába ne vegyen, adj állhatatosságot, mellyel a végső találkozásra fölkészülök. Adj mindig vidámságot és komolyságot, hogy az egész teremtett világot szerethessem Krisztus, a mi Urunk által.

Szent Tamás imádsága

Fogadd el, Uram, szabadságomat,

Fogadd el egészen.

Vedd értelmemet, akaratomat

S emlékezésem.

Mindazt, amim van és ami vagyok,

Te adtad, ingyen.

Visszaadok, Uram, visszaadok

Egyszerre mindent.

Legyen fölöttünk korlátlan úr

Rendelkezésed.

Csak egyet hagyj meg ajándékul:

Szeretnem téged.

Csak a szeretet maradjon enyém,

A kegyelemmel,

S minden, de minden gazdagság enyém,

Más semmi nem kell.

Loyolai Szent Ignác imája (Sík Sándor fordítása)

A Minden Népek Asszonya közreműködése

2003. június 7–9. között volt az ötödik nemzetközi imatalálkozó Amszterdamban, a Minden Népek Asszonya tiszteletére.

Az imatalálkozón sok ezren vettek részt a világ minden tájáról, akik közösen kérték, hogy a Minden Népek Asszonya közbenjárására jöjjön el a Szentlélek minél több lélek megsegítésére az egész Földön. A közös ima és az ünnepélyes, sok püspök és még több pap részvételével koncelebrált szentmise bemutatása mellett igen fontos program szokott lenni az imatalálkozón, amikor a világ különböző részeiről érkezők beszámolnak arról a munkáról, melyet a Szűzanya közvetítő szerepének megsegítésére tettek.

Ilyen beszámoló hangzott el többek között az iraki háborúval kapcsolatban is. Az egyik, Egyesült Államokból jött engesztelő beszámolt arról, hogy az utolsó pillanatban sikerült az Irakba induló katonákat kísérő tábori lelkészének nagy mennyiségben eljuttatni a Minden Népek Asszonya angol nyelvű szentképet (hátán az imával), melyet a lelkész a katonák között szétosztott a háború kezdete előtt. Egy másik engesztelő arról számolt be, hogy az Iraki katolikusok között sikerült a háború előtt szétosztani arab nyelvű Minden Népek Asszonya szentképeket.

A hírekben csak arról értesülhettünk, hogy az iraki hadsereg lényegileg semmilyen ellenállást nem tanúsított, és ezért meglepően kevés volt az ember áldozat ebben a háborúban. Lehet, hogy a Minden Népek Asszonya közbenjárásának köszönhető a kevés halálest?!

Többször megköszönte

Kedves betegem volt Margit, akihez sokat jártam az elfekvőre. Hitetlen volt, sokat hangoztatta, hogy nem kell pap, nincs túlvilág!

Sokat imádkoztam érte, mégis mindig durván elzavart. Egyszer úgy döntöttem, hogy meghintem szenteltvízzel. Meghintettem vele őt és az ágyát is. Közben mondtam: *Jézus Krisztus szent nevében távozz gonosz a betegől!* Ez után kijöttem a teremből. Alig hogy kiléptem, máris valaki kiabált utánam, hogy jöjjenek vissza. Visszamentem. Ahogy az ágyhoz értem, Margit sírva mondta, hogy hívjak hozzá papot. Másnap Földi Endre atyával együtt mentem vissza. Margit megáldozott és szent kenetben is részesült. A következő hetekben többször megköszönte, hogy rám hallgatott. Három hét múlva gyógyult, boldogan tért haza otthonába!

Kontráné Anna

Mária-kegyhelyek

Osli

Osli – az egyik legrégebbi magyarországi zarándokhely – a Hanság déli szélén, Kapuvártól kb. 10 km-re északkeletre fekvő kisközség. Első kis templomát Kanizsai János esztergomi érsekprímás, Kapuvár akkori ura építtette 1390-ben Szűz Mária tiszteletére. A kápolnában őriztek egy Mária-képet, amely előtt a hagyomány szerint már abban az időben sok csodás gyógyulás történt, ennek hírére a Rábaköz népe rendszeresen látogatta a helyet. A XVI. század második felében a Nádasdy család lett a környék ura, és 1572-ben protestáns képmabolók a kápolnát és a kegyképet teljesen elpusztították. (Ekkor rombolták le a csornai premontrei prépostságot is.) A XVII. század első felében a vidék a katolikus Esterházy család birtokába került, ők építették újjá a kápolnát romjaiból 1644-ben. 1690-ben Esterházy Pál nádor kismartoni várából vitette ide és helyeztette a főoltára a ma is ott lévő Szűz Mária szobrot. A nádor a magyarországi Szűz Mária kegyképeket ismertető, 1696-ban megjelent könyvében ezt írja: „...noha (a kápolna) sok háborúk és új Vallások miatt tellyességgel elpusztult volt, mindazonáltal az ájtatos hívek gyakran oda járúlván, sok súlyos betegségekől szabadíttanak meg Isteni malaszt által a minthogy most is a tsudák meg nem szűnnek, sőt naponként szaporodnak. A melly kép pedig az oltáron vagyon, aztat Kis-Marton várából vitettem oda, Isten, s a bölldogságos Szűz tisztességére, a körösztyén híveknek pedig lelkivigasztalására, melly faragtatott, a mint reá van írva, az ezer hat száz negyedik esztendőben”. A kápolnát 1766-ban barokk templommá bővítették, ekkor kapta mai formáját. A homlokzati fülkéjében álló Szent István és Szent László szobor a győri székesegyházból származik. Simor János – akkor még győri püspök, később esztergomi hercegprímás – ajándékozta ezeket a templomnak 1863-ban. A szentély mennyezetén lévő, Mária mennybevételét ábrázoló kép a XVIII. század közepéről való.

A 77,5 cm-es kegyiszobor álló Boldogasszony, jobb karján az áldást osztó gyermek Jézussal. A hársfából faragott, festett, öltöztetett szobor ismeretlen művész alkotása. Mária és a kis Jézus aranyozott ezüst koronáját, valamint a Szűz Mária bal kezében lévő ezüst jogart még Esterházy Pál nádor készítette. Az osli Boldogasszonyt az ajkán ülő csodálatos mosoly

miatt Mosolygó Szűzanyának is hívják. A Madonnát Rábaköz Védasszonyaként is emlegetik.

A kegyhelynek XIV. Benedek pápa Mária szeplőtelen fogantatása és születése ünnepére teljes búcsút engedélyezett 1752-ben. IX. Pius pápa 1858-ban, a Lourdes-i jelenés évében tovább bővítette a kiváltságokat.

Az osli Boldogasszony tisztelete a XIV. század vége óta folyamatos. A hívek a nehéz időkben még a kápolna romjaihoz is ki-kijártak imádkozni. 1890-ben, a templom 500 éves és a kegyszobor Osliba vitelének 200 éves jubileuma alkalmával 10.000 hívő zarándokolt Osliba. 1940-ben, a kegyszobor 250 éves jubileumán a templomot teljesen följúttatták, ekkor a szűzanya három ünnepén, a templom három búcsúnapján – Sarlós Boldogasszony (július 2.), Nagyboldogasszony (augusztus 15.) és Kisboldogasszony (szeptember 8) ünnepén – kb. 40.000 zarándok jelent meg Osliban a szombathelyi püspök vezetésével. A rokokó oltár körül egykor különféle hálaajándékok, fogadalmi tárgyak és képek voltak. Néhány jellegzetes példányuk ma is megvan a templom oratóriumában.

A templom főbúcsúja Nagyboldogasszony napján van, ez egyúttal a templom titulus ünnepe is. Búcsú alkalmával a falu főutcáján körmenetben viszik végig a szobrot. A búcsúsok a templom körüli, 1859-ben épült Kálvária stációinál keresztúti ájtatosságot végezhetnek, aminek a búcsújárás alkalmával máig is fontos szerepe van.

K.D.

Havas Boldogasszony

Havas Boldogasszony szép ünnepe (augusztus 5.) Róma legnagyobb Mária-templomának, a Santa Maria Maggiore bazilikának alapítási legendájára utal. 365-ben ugyanis ezen a napon hó hullott a templom helyén, s az előző éjszaka mind Liberius pápa, mind egy Johannes nevű patrícius álmában intést kapott, hogy az így csoda folytán kijelölt helyet a Szűzanyának szenteljék. A mai pompás templomot azonban csak egy évszázaddal később emelték, mégpedig az Efezusi Zsinaton 431-ben kihirdetett „Istenszüdő Mária” cím emlékére. Különös módon azonban a későbbi Havas (vagy Havi) Boldogasszony kultusz nem a bazilika apszizmozaikjához, hanem egy VI. századi fatáblára festett ikonhoz fűződik, melyet a római nép Salus populi Romani (a római nép üdvössége) névvel illett, s mely ma a bazilikához csatlakozó barokk Borghese-kápolnában függ. Ez a kép annak a képnek egyik másolata, melyet szerte a keleti egyházban a Szűzanya nem kézzel alkotott ikonként tisztelnek, s Szent Lukács evangélista művének tartanak.

Az ikon akkor vált a rómaiak „saját” kegyképévé, amikor 590-ben Nagy Szent Gergely pápa könyörgő körmenetben hordozta körül az Örök Várost sújtó pestisjárvány idején. A legenda szerint amikor a pápa a képpel Hadrianus császár mauzóleumához ért, égi látomásban egy angyal jelent meg neki, aki visszadugta hüvelyébe kardját, ezzel jelezve a járvány megszűnését. Ennek emlékére nevezték el a mauzóleumot Angyalvárnak, s tetejére az angyal szobrát állították. Ugyanekkor a pápa angyali szózatot is hallott, mely így hangzott: Mennynek Királyné Asszonya, örülj, Szép Szűz, alleluja! Ebből az angyali énekből származik a katolikus Egyháznak az a Mária-antifónája, melyet a húsvéti időben zengünk.

A Salus populi Romani kép azonban csak akkor vált az egész Egyházban népszerűvé, amikor a pápa 1570-ben engedélyezte a jezsuita rend generálisának, Borja Szent Ferencnek, hogy másolatokat készítsen róla, s kultuszát a rend terjessze. A másolás korábbi tilalma lehet az oka annak, hogy Közép-Európa első Havas Boldogasszony titulusú templomában, a XV. században épült szeged-alsóvárosi ferences templomban nem ezt a képet találjuk a főoltáron. A XVII. században viszont – különösen pestis elleni fogadalmi kápolnában – már a kegykép másolatai lettek a zárandoklat célpontjai, mint például a pécsi Havihegyen. Magyarországon azért is vált népszerűvé a kultusz, mert törökellenes háttere is volt: a nagy hadvezér, Savoyai Jenő herceg ugyanis 1716-ban a délvidéki Péterváradnál augusztus 5-én verte meg a törököket, s a legenda szerint ezen a napon itt is hó hullott. A csata emlékét máig hirdeti a város melletti Tekia-kápolna. Havas Boldogasszonynak szentelt kápolnákat találunk szőlőhegyeken is (például Kaposváron), a templomcím választása ezekben az esetekben azonban inkább a nyári ünnep lehetőségével függ össze.

Gárdonyi Máté

Béke Királynője üzeneteiből

(2. rész)

Öt fegyver a szentséghez vezető úton a sátán ellen:

- imádság
- böjt
- Biblia
- szentgyónás
- Eucharisztia

Az imádságról még egyszer:

A Szűzanya azt kéri, hogy minden nap imádkozzuk el a teljes rózsafüzért. Medjugorjében ez az egyéni imatörekvés lényege. Más ajánlott imádságok még: önmagunk felajánlása Jézusnak és a Szent Szűznek, a „medjugorjei rózsafüzér” (hét Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség és Hiszekegy) és természetesen a Szentlélekhez szóló imádságok.

A második fegyver a böjt. A Szűzanya ezt mondja:

A kenyéren és vízen való böjt nem megszokás, sem kötelezettség, hanem szeretetáldozat Istennek lelki gyógyulásért és jóvátételként. A böjt először a mi lelkünket gyógyítja, azután meghozza a gyógyulás gyümölcsét a világban, akárcsak az imádság.

A harmadik fegyver a Biblia. A Szűzanya mondja:

„Drága gyermekeim, ma azt kérem tőletek, hogy otthonaitokban minden nap olvassátok a Bibliát, jól látható helyen tartsátok, hogy mindig olvasásra és imádságra ösztönözzön. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!” (1984. okt. 18.)

Mária soha nem használ olyan kifejezéseket, amelyek kötelezettséget fejeznének ki. „Meghív”, „kér”, „felhív” minket... Az üzenetek történetében egyetlen alkalommal azonban, a Szent Szűz olyan ígét használt kérésének kifejezésére, ami a horvát nyelvben erőteljes jelentést hordoz. Ez pedig a „kell, köteles” ige:

„Minden családnak együtt kell imádkoznia, és olvasnia a Bibliát!” (1985. febr. 14.)

Vagyis ima és bibliaolvasás nélkül nem lehetséges a keresztény élet. Mindezt pedig a családban kell tennünk, ugyanis „ez az a kiváltságos hely, ahol a sátán elsőként szeretne cselekedni. A sátán el akarja pusztítani családjainkat” – mondja Vicka. Épp ezért a családban kell nagyon erős ellentámadást indítanunk. Isten ígéje nélkül a keresztény ember elveszíti keresztény mivoltát, elveszíti iránytűjét, s nem tudja merre tart... Jelena azt mondja, „imádkozzunk a Szentlélekhez, kérje Istent, hogy szóljon hozzánk a Biblián keresztül. Isten beszélni akar, személyes dolgokat szeretne mondani a Szentírás által. Az evangélium nem olyan könyv, amely bizonyos múltbeli eseményekre vonatkozna. Ma szólít meg minket, ma ad nekünk üzenetet”.

Jozo atya, Medjugorje első plébánosa hozzáfűzi: „A családapának minden nap olvasnia kell a Bibliából gyermekeinek, családjának. Ezzel az élő

Jézust viszi el övéihez. Segít nekik, hogy Krisztus képmásaként éljenek. Mindig meg kell csókolnia a Bibliát. S ha egyik gyermeke megkérdezi: Papa, miért csókolod meg ezt a könyvet?, így kell válaszolnia: Gyerme- kem, Jézust csókolom meg”.

Vicka ezt mondja: „Az evangélium valóban élő üzenet, s a Szent Szűz azt kéri, hogy tegyük a Bibliát élő helyre, hogy szüntelenül szolgálhas- son”. Vicka szerint az „élő hely” azt jelenti, hogy ott mindig megtaláljuk testileg és lelkileg egyaránt. El kell érnünk Istent a Bibliában, hiszen a Bib- lia egyben a mi „kézzelfogható Istenünk”.

A negyedik fegyver a Szentgyónás

A Szent Szűz nagy jelentőséget tulajdonít a szentgyónásnak. Medjugorjé- ban Mária azt kéri, hogy havonta egy alkalommal gyónjunk. Ha súlyos vétket követtünk el, tudnunk kell utána rögtön gyónni, ne hagyjunk időt a sátánnak arra, hogy cselekedjen bennünk – tanácsolja a Szent Szűz. A medjugorjei imacsoportok tagjai rendszeresen hetente gyónnak. A Béke Királynője már az első napok óta mondja, hogy a gyónás fegyver a béke megszerzése érdekében.

„Béküljete ki Istennel és egymással. Ezért hinni, imádkozni, böjtölni és gyónni kell.” (1981. jún. 26.)

Mária azt mondja, hogy a gyónás gyógyszer a lélek gyógyulására, s hogy a „nyugati Egyház egész oldalfalai gyógyulnának meg”, ha az em- berek gyónnának. Minden zárandok, aki megfordult már Medjugorjében, láthatta a bűnbánók hosszú sorát a sok-sok gyóntató pap előtt. Nagyon nagy kegyelem gyónni ott, ahol a Szent Szűz megjelenik. Ha valaki gyónni akar Medjugorjében, az azt is jelenti, hogy néha órákon át vára- kozik a tűző napon. Néha egy pap két-három órán át marad ugyanazzal a bűnbánóval, mivel Medjugorjében rendkívüli a gyónásban kapott belső gyógyulás kegyelme. Gyónunk, azaz Isten jelenlétébe helyezkedünk, hogy újjászülessünk. Hallgassuk Jozo atyát: „A gyónás nem azt jelenti, hogy felsorolunk egy bűnlistát vagy elmeséljük életünket egy papnak, hanem azt, hogy ismét Teremtőnk kezébe helyezzük magunkat, hogy új életet leheljen belénk”. Mindenekelőtt imádkoznunk kell azért a papért, aki gyóntatni fog minket, hogy – bizonyos értelemben – ne takarja el Istent, hanem ellenkezőleg, sugalmazott szavakat mondjon nekünk. A gyónás önmagunk felülvizsgálata, ösztönzése, hogy mindig előrehalad- junk a lelki életben, soha el ne lankadjunk, mert ezen a téren „aki nem halad előre, az visszafejlődik”.

„Ne megszokásból gyónjatok, így ugyanolyanok maradtok utána. Nem, ez így nem jó! Fontos, hogy a gyónás lökést adjon hiteteknek. Sarkallnia kell, közelebb kell vinnie titeket Jézushoz”. (1983. nov. 7.)

Vicka hozzáfűzi: „A Szent Szűz azt szeretné, ha a gyónás lökést adna, hogy megváltoztassuk életünket. Nem jó, ha úgy tekintjük a szentgyónást, mint ami megszabadít minket a bűntől, hogy utána ugyanolyanok maradhassunk. Nem. Át kell formálódni, és a gyónás kegyelméből új emberré kell válnunk. Tanácsot kell kérniünk a paptól arra vonatkozóan, hogyan tehetnénk előre egy lépést lelki életünkben”.

A Béke Királynője azt mondja, hogy „a gyónásban nagy kegyelmek nyerhetők el”. Keresnünk és kívánnunk kell ezeket a kegyelmeket. A gyónás elsődleges kegyelme legyen az átalakulás kegyelme.

Gyónás nélkül nincs új élet, s a szív sem újul meg igazán. Ezért mondja a Szent Szűz nagyon világosan:

„Ha a gyónás semmit nem jelent számotokra, valóban nehezen fogtok megtérni”. (1983. nov. 7.)

A bűn lényege az, hogy megakadályozza a szeretetet. Isten a gyónás szentsége által gyógyítani, vigasztalni és megbocsátani akar! Szeretne megújítani, saját képére formálni bennünket, mivel elvesztettük szeretetét. A szentgyónás hatalmas tisztulása révén magunkhoz vehetjük Krisztus testét.

Az Eucharisztia az ötödik fejezet ellen, és ez a leghatékonyabb.
Engedjük át a szót Jozo atyának, valamint a látnok Vickának és Marijának:

Jozo atya: „Egyszer egy zarándok hozott nekem egy szobrot, ami jelképes volt. A Szent Szűzet ábrázolja, amint kezével a szíve irányába mutat. Ám a szíve hiányzik, helyén egy ostya látható, azaz az Oltáriszentség a Szent Szűz szíve. Ez Medjugorje jelképe. A Béke Királynője nem maga miatt jött, hanem azért, hogy bemutassa nekünk Fiát az Eucharisziát, az Élet Kenyerét!”

Vicka: „A Szűzanya azt mondja, hogy életünk legfontosabb, legszenőbb és legáldottabb pillanata az, amikor Jézust a szívünkbe fogadjuk. Azt kéri, hogy az egész mise alatt kellő tisztelettel készüljünk a szentáldozásra”.

Marija: „A Szent Szűz azt mondja, fontos, hogy a szentmise legyen életünk középpontja. Arra hív, hogy lehetőleg minden nap vegyünk részt rajta. A mise a legfenségesebb és legerőteljesebb és leghatásosabb találkozásunk Istennel”.

Nem megszokásból kell misére járni, hanem őszinte vágyból, hogy találkozzunk Istennel. Nem mondhatjuk azt: „Nem megyek misére, mert nem szeretem az embereket, akik odajárnak, vagy nem szeretem az ott lévő papot”. Ez nem mentség, hiszen a misén nem egyszerűen a pappal vagy az emberekkel találkozunk, hanem magával Istennel. A misének Isten-tapasztalattá kell válnia. Ahhoz, hogy az Istennel való találkozás létrejöjjön, imádsággal kell készülnünk.

Jézus minden templomban jelen van:

„Értsétek meg, hogy a templom Isten palotája; az a hely, ahol összegyűjtelek benneteket, és ahol meg akarom mutatni az utat Istenhez. A templom tiszteletreméltó megszentelt hely, mert maga az emberré lett Isten lakik benne éjjel és nappal”. (1988. ápr. 25.)

A templomban és a szívünkben jelenlévő Eucharisztia olyan fantasztikus erő, amelyet Isten azért adott az embereknek, hogy az egész emberiséget átformálja. Ahhoz, hogy Isten képmásaivá válhassunk, szentáldozáshoz kell járulnunk, be kell fogadnunk Istent a szívünkbe. Az Eucharisztia által a feltámadott Krisztushoz válunk hasonlóvá, átalakítjuk lelkünket, hogy Jézust tükrözze vissza, aki be fogja ragyogni a világot. Egyedül az imádság és a szentségek – s közöttük elsőként az Eucharisztia – tehetnek bennünket valóban Jézus tükörképévé.

(A Mennycsáng hangja, Nyolc Boldogság Katolikus Közösség, 1997.)

Nehéz harcot kell harcolnod

A szentmise alatt a kápolnában láttam a főljánlásnál, hogy a „fény” az oltár és a pap fölé vonul. Az átváltoztatás alatt a „fényben” egy fénylő kereszt vált láthatóvá. Majd ez elé a kereszt elé egy nagy fehér Szentostya állt. Azután láttam, hogy a kereszt jobb vízszintes szára alatt egy pompás, csillagokkal körülvett korona jelent meg. Tizenkét csillagot számoltam. Amikor befejeződött az átváltoztatás, lassan eltűnt a szemem előtt a korona a csillagokkal, majd a kereszt a Szentostyával. És akkor kiterjedt a „fény” minden jelenlévőre, és ott maradt a szentmise végéig.

Azután magamhoz vettem Urunkat és hallottam, amint a „hang” mondja:

„Mondottam, hogy ez a korszak lezárult.”

És úgy tűnt, mintha ajtócsapódást hallottam volna. Majd folytatta a „hang”, és így szólt hozzám:

„Nyisd ki füledet és szemedet, és csukd be szájadat!”

Akkor úgy történt, mint minden látomásnál, hogy változást éreztem szememben és fülemben, de most mintha bezárult volna a szájam is, és csönd borult rám.

Hallottam, hogy szól a „hang”:

„Értsd meg jól, amit neked mutatok!”

Akkor egyszerre a Vatikánt láttam magam előtt, és hallottam, hogy szól a „hang”:

„Kéfás, Péterem, nehéz harcot kell harcolnod!

De te végrehajtod, aminek meg kell történnie:

Megvéded az igaz tanítást, mindenek előtt a cölibátust.

Az a te Egyházad ereje. Gondolj papjaidra!

Segíteniük kell az Egyház ujjá építésében!”

Akkor láttam, hogy emberek jönnek sűrű sorokba. Mindenki hozott valamit a kezében. Hirtelen fölismertem, hogy köveket hoztak. Amikor figyelmesebben odanéztam, akkor láttam, hogy püspökök és papok voltak, és építeni kezdtek. Hirtelen a teljesen megújult Egyház állt előtte, és azt kellett mondanom:

„És mégsem változott meg semmi.”

Akkor így szólt a 'hang' a felhőkből:

„Péterem, vidd be a megdicsőült Asszonyt,

a Minden Népek Asszonyát templomaidba!

Ő vezeti Urához a népeket,

akiket ő az 'Atya akaratából' ujjá szülhetett.”

Akkor új reménységet éreztem magamban, és öröm töltött el. Szívemből, lelkemből köszönetet mondtam az Úrnak, mivel fölnyitotta szájamat. Szemem és fülem is újból a megszokott lett. A szentmisének vége lett, és láttam, hogy lassan elvonult a 'fény'.

Ida Peerdeman látomásaiból (1979. augusztus 15.)
(Eucharisztikus élmények 1958–1984, Kész Szív Kiadó, 1997)

(A „Minden népek Asszonyának amszterdami üzenetei” és az „Eucharisztikus élmények” című könyvek a Ferenciek terén kaphatók – a szerkesztő)

A r ó z s a f ü z é r

Imádkozatok többször és hosszabban

A Szűzanya állandóan imára bíztat annak érdekében, hogy eljuthassunk a békére, az igazi békére.

1981-ben, még a jelenések kezdetén, azt mondta: „Imával és böjtöléssel még a háborúkat is elháríthatjátok”.

Meg kell értenünk, az ima az egyetlen út, hogy eljussunk Istenhez. Senki sem vált szentté ima és böjtölés nélkül. Böjtölés és imádkozás nélkül az Egyház sem lett volna képes lelki megújulásra. Az ima és a böjt minden vallás középpontjában áll. Én is kijelenthetem, hogy az a hívő, aki imádkozni tud, az hinni is képes. *Az ima nem más, mint tevőleges hit.* Elmondom nektek, mit mondott erről a Szent Szűz, és mit hallottam a látnokoktól. A látnokok kezdetben azt mondták, hogy naponta legkevesebb hét Miatyánkot, Üdvözlégyet, Dicsőséget és egy Hiszekegyet imádkozunk. Azt mondta: „A keresztények, akik nem imádkoznak, többé már nem hívők”. Az 1983 őszén kapott üzenet így hangzott: „Boldog lennék, ha a plébánián minden család egy-egy fél órát kezdene imádkozni reggel és este”. Amikor ezt megmondtam a zarándokoknak, fejüket rázták. 1984 májusában azt mondta a Szűzanya: „Tudom, hogy a plébánián minden család tudna imádkozni naponta négy órát”. Azt mondtam: „Ha ezt megmondom az embereknek, visszahúzódnak”. Jelena közvetítésével a Szűzanya a következőképpen válaszolt: „Még te sem értesz meg? Hisz ez a napnak csak az egy hatoda. De egyáltalán nem érthetitek meg, mert úgy gondoljátok, hogy csak munkátokból lehet megélni”.

Egy másik üzenetben, 1983 őszén azt mondta: „Nem lehet csak munkából élni, hanem imából is”. Azt válaszoltam, megértettem, azt akarod, hogy állandóan imádkozunk. Többet nem válaszolt és megelégedett, hogy állandóan imádkozunk. Szeretném nektek megmagyarázni, mit jelent állandóan imádkozni. Ezt már gyakran magyaráztam a következő parabolával: két szerelmes állandóan egymással akar lenni, egyik a másikkal akar élni, álmodoznak egymásról, egymást keresik egész nap, egymásra gondolnak, leveleket írnak egymásnak, mert szerelmesek egymásba. A kereszténység legkényesebb parancsa valóban az, hogy legyünk

szerelmesek Istenbe; szeressük Istent minden erőnkből, szeressük felebarátainkat, mint saját magunkat. Ha ezt meg akarjuk érteni, az ima állandó Isten-keresés.

A radikális kereszténység annyit jelent, mint állandóan Istennel és benne élni. Imádkozni annyit jelent, mint Istent keresni. Sok ember imádkozik, de nem keresi Istent. Mozgatja ajkait, elmondja az imákat, de nem keresi Istent. Istent keresni annyit jelent, mint szívünk legmélyéről Istenhez fordulni, azt akarni, amit Isten akar, kérni, hogy jöjjön el az Ő országa. Kérni, hogy megértsem akarátát és erőt kérni, hogy megvalósíthassam, amit Ő akar.

Sokan azért jönnek a jelenések helyszínére, hogy maguknak kérjenek valamit, egészséget, vagy valamilyen probléma megoldását, stb... de Istent nem keresik. Ezzel kapcsolatban egy példát mondok nektek. Ma egy olyan lánynál voltam, aki 17 évig beteg volt. 1981. őszén az anyja és a bátyja karon vitték a templom felé, mert ő nem tudott egyedül járni. Egészen közel ehhez a kis hídhoz egy csodálatos nőt pillantott meg, aki így szólt hozzá: „Gyere, meggyógyítalak”. Ettől a perctől kezdve a leány járni tudott mankóval. Ma már 6-7 km-t is tud járni, de nem gyógyult meg teljesen. Ma reggel azt mondta ez a leány: „A Szűzanya nem mondta, hogy azonnal meggyógyulok. Megértettem, hogy a lelkek megmentése érdekében szenvednem kell. Így nem törődöm az egészségemmel, szívesebben mentek meg egy lelket és így a lelkek megmentéséért imádkozom...”

Szeretném, ha megértenétek, miként kell keresni Istent.

Istent főleg azért nem keressük, mert napról-napra azt mondjuk: „Nincs időm Istenre”, más szavakkal: nem fűződik érdekem Isten kereséséhez.

Ha van egy olyan barátunk, aki meg tudja oldani problémánkat, nem mulasztjuk el felkeresni őt. Ha tehát hiszünk Istenünkben, Megváltónkban, de nem keressük Őt, akkor nem értettük meg Isten értékét. Ha tehát valaki azt mondja nekem: „Nincs időm Istenre”, annak azt válaszolom: „Te ateista vagy”. „24 óra áll naponta rendelkezésedre. Így van időd aludni, enni, játszani, szórakozni, megszólalni... csak imára nincsen időd. Ha Isten képviseli a legkisebb értéket életedben, akkor ateista vagy.

Láthatjátok, amennyiben Istennel akarunk találkozni, más időbeosztást kell készítenünk. A napirendünkben egy bizonyos időt meg kell határozni Isten részére és abból nem engedni. Azt tanácsolom nektek, hogy biztosítsatok helyet Isten részére a családotokban azon az időn túlmenően is, amit neki szenteltek. Ezt különben a kolostoroknak is ajánlom, mivel az ima ezen elemei ott is elvesztek. Örülnék, hogy amikor hazaérkeztek, Istent helyeznétek a televízió helyére és a televíziót a sarokba tennétek.

Igen fontos, hogy legyen egy olyan szobátok, ahol az egész család együtt lehet, ahol Isten jelenléte nyilvánvaló, ahol van egy kereszt, vagy egy szobor..., ahol imádni lehet Istent. Ha meg akartok menekülni a városi élet tébolyító forgatagából, akkor helyre és időre van szükségetek Isten számára.

Annak érdekében, hogy előmenetelt tanúsíthassunk az imádkozásban, elmondom nektek, a Szent Szűz néhány üzenetét, amelyeket a látnokok közöltek velem. Már tegnap említettem a következő üzenetet: „Imádkozzatok, bőjtöljete és hagyjatok mindent Istenre...” és mindent Istenre hagyni annyit jelent, mint azt a szabadulást és a békét elérni, amelyről a Szűzanya beszél. Egy másik üzenete a következőképpen hangzik: „Ha nagyon boldogok akartok lenni, éljete egyszerű, alázatos életet, imádkozzatok sokat, ne keressétek a problémák gyökerét, hagyjátok, hogy Isten oldja meg azokat”.

Azt ajánlom, imádkozzatok sokat, mert akkor sok probléma magától megoldódik.

A következő üzenetet 1984. nagycsütörtökén kaptuk: „Ha erősebbek akartok lenni a gonosznál, akkor tegyétek aktívvá tudatotokat, azaz imádkozzatok reggel hosszan, olvassatok egy fejezetet az evangéliumból, fogadjátok szívetekben Isten szavait és a nap folyamán aszerint éljete, különösen a megpróbáltatások idején. Estére erősebbekké váltok”.

Ez az üzenet nagyon sokat jelentett nekem. Megértettem, hogy ezen üzenetnek megfelelően a keresztények növekedhetnek, mert belső erejük egyre növekszik. Azok, akik csak megszokásból, vagy csak félig imádkoznak, nem érik el ezt a belső feltámadást, mert csak körben forognak, egy kicsit megerősödnek, utána visszaesnek, megint megerősödnek és újra visszaesnek...

Ha már reggel az isteni erőt magunkba szívjuk és napközben ez az erő még növekszik, míg este újból veszünk belőle, úgy ez az erő egyre nagyobb lesz és mi továbbfejlődünk...

Sokan kérdezik tőlem: „Ebben az örült életben hogyan legyünk összeszedettek? Mutatok nektek egy utat. Emlékezzetek vissza mindarra, amit eddig mondtam nektek, legyen időtök Isten részére, készítsetek egy szobát otthonotokban Isten számára. Ismerjétek el Istent, mint a legnagyobb értéket. Isten az egyetlen, aki minden problémámat meg tudja oldani. Keresem Őt... És még valami. Ebben az időben hangsúlyozottan beszélt a Szűzanya arról a gyümölcsről, amely az imából terem. A békét mint összeszedettséget meg kell teremtetni imádkozás előtt. Békével és elmélyülten imádkozni.

Gondoljatok arra, amire Jézus tanított. „Mi Atyánk...” Imádkozzátok nagyon lassan, nem olyan sietősen, ahogy általában tesszük. Imádkozzatok úgy, mint a gyermekek. Éreztétek magatokat biztonságban, ugyanúgy, mint a gyermek az anyja karjai között. Ha imádkozni akartok, üljetek le, hogy testetek pihenjen. Az ima nem lehet összeszedett, feszült izmokkal. Üljetek, vagy térdeljetek le az imához, de teljes nyugalomban.

Az első napokban próbáljátok meg ülni, becsukott szemekkel átadni magatokat az Úrnak. Ajánljátok fel személyiségetek minden részét Jézusnak, szabadítsátok meg magatokat a teheről és adjátok át Istennek mindazt, ami nyomasztó számotokra. Gondolatban meséeljétek el Istennek problémáitokat és ha ezzel készen vagytok és teljesen átadtátok magatokat Istennek, akkor érezni fogjátok azt a lehetőséget, ami Istentől származik, teljesen függetlenül tőletek.

Élvezeteket kell ezt az Istentől származó lehetőséget, mert az anélkül keletkezik, hogy nektek meg kellene erőltetni magatokat. Békével gondoljatok Jézusra, kiáltjátok az Ő nevét és éreztétek, amit tartalmaz ez a név, ízleljétek és éreztétek magatokban ennek a névnek békéjét. Olvasatok egy egészen rövid bekezdést az evangéliumból, olvassátok el kétszer vagy háromszor, utána csukott szemmel tegyétek az olvasottakat magatokévá és meg fogjátok érteni, amit Isten nektek mondani akar. Imádkozzatok tovább, beszéljétek Istennel és rövidesen azt veszitek észre, hogy rózsafüzéretek teljesen megváltozott, új lett. Szükségét érzitek majd annak, hogy az Ave Maria szavait gyöngéden ejtsétek ki, minden szóval megkíséreltek valamit kifejezni. Előre haladva az imában egyre nagyobb szükségét érzitek majd az Isten-keresésnek, az Isten és a Szűzanya utáni vágyak.

Imádkozzatok többször és hosszabban. Nem maradhattok életben, ha naponta csak két percig esztek; nem élhettek, ha naponta csak egy órát alusztok; nem folytathattok keresztény életet, ha naponta csak öt percet imádkoztok. Szégyellem magam annak gondolatára, hogy vannak keresztények, akik öt percet sem imádkoznak naponta és keresztényeknek nevezik magukat. Hogyan lehet az, hogy Isten számomra a legnagyobb érték, de cselekedetemben az utolsó helyre teszem Őt?

P. Tanislav Vlasic

Himnusz *Szent István királyról*

*Magyar hazánk, te jó anya, – fiad dicsér ma, őt dalold,
zengjen a himnusz dallama – hozzá, ki mindig pártfogolt.*

*Ő néked igaz fényt hozott, – hit fényét adta át neked,
istenes törvényt alkotott – mely üdvösségre elvezet.*

*Mennyei hírnök jelzi már – atyjának, hogy majd jönni fog:
vértanú István földre száll – anyjának szólni jóslatot.*

*Mint libanoni cédrusok, – olyan sudár, mint kisgyerek,
s miként előre mondatott, – a Vértanúról kap nevet.*

*Oktatják híres doktorok, – szent műveltségre nevelők,
s jámbor erkölcsé fölragyog – már zsengén, minden nép előtt.*

*Már életének hajnalán – az üdv igéit hirdeti,
s a magyar nemzet, a pogány – a keresztséget elnyeri.*

*Ragyogva kél az égi fény, – s ki tévely rabja volt, a nép,
elhagyva sűrű éjjelét, – megvallja Krisztus szent hitét.*

*Imádás legyen, tisztelet, – néked, Hármas- Egy Istenünk,
segíts elérnünk mennyeket, – mit szent királyunk kér nekünk.*

Amen.

(„Ahol a napnak fénye kél” dallamára)

(Népszolozsmák, Szt. Ágoston Liturgikus Megújulási Mozgalom, 1990)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Newman-Szunyogh: Krisztusnak Anyja	1
Bruno Astensis: Sarlós Boldogasszony	2
Örvendezni fog az Atya	5
Szent Bernát: Nagyboldogasszony ünnepe	6
Az Ország felajánlása a Magyarok Nagyasszonyának	8
Szeleukiai Szent Vazul: Urunk Színeváltozása	9
Barsi Balázs: Az imádság, mint legalapvetőbb létszükséglet	10
Követlek Jézusom...	15
A Minden Népek Asszonya közreműködése	16
Többször megköszönte	16
Mária kegyhelyek	
Osli.	17
Havas Boldogasszony	18
Béke Királynője üzeneteiből (2. rész)	19
Nehéz harcot kell harcolnod (Ida Peerdeman)	23
Rózsafüzér	
Tanislav Vlastic: Imádkozatok többször és hosszabban	25

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Havas Boldogasszony – kegykép (Róma)

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243